

skal ikke nævne hans Navn her, skønt jeg i øvrigt ikke tænker, at han har noget imod det — som særlig har befattet sig med disse Sager, Aandssvageanstalterne, og særlig har sat sig ind i disse Forhold, og han har ogsaa haft den Interesse for denne Anstalt, at han personlig, privat er rejst over for at se, hvorledes Forholdene have været, og han har gentaget dette i Finansudvalget flere Gange: De Oplysninger, jeg modtog, da jeg var ovre i Bregninge, har jeg ikke modtaget af Hr. Sinding, saa ingen skal komme og mistænke ham for, at det er ham, som har givet mig Oplysninger. Det har naturligvis gjort sit Indtryk paa Finansudvalget at høre, at han ikke skulde være mistænkt derfor.

Nu vil jeg sige, at den Maade, paa hvilken den ærede sidste Taler refererede de Kontroverser, han har haft, gør virkelig Indtryk af, at det er fuldstændig rigtigt, og jeg skal sige hvorfor. Der er ingen Ting, der i den Grad kan irritere os Landmænd som det, at der, naar vi have travlt, kommer nogen, der for Narrestreger vil have, at vi skulle køre med vore Bæster eller Heste; vi Landmænd vide jo godt, at der er ingen Ting, som kan oprøre os saadan som, naar vi skulle jage med vore Heste fra det ene Sted til det andet og f. Eks. køre et ungt Menneske en Mils Vej, for at han kan blive barberet. Det er netop dette Referat, som har givet mig Grund til at tro, at der dog er noget om det, for det forstaaer jeg godt, at Hr. Sinding, der bl. a. ogsaa af den ærede Kultusminister er bleven berømmet for at være en særdeles dygtig Mand til at styre et Landbrug — og en af de Egenskaber, som en dygtig Landmand har, er, at han søger at værne om sine Kreaturer og sin Hestekraft til det yderste — er bleven irriteret over at skulle køre en Mils Vej, for at et ungt Menneske fra Kjøbenhavn kan blive barberet; for saadant noget er irriterende for en dygtig Landmand, og det kan derfor godt være, at der er noget i det. Men det har Finansudvalget jo ikke kendt noget til; vi have ikke kendt andet end det Referat, som den ærede Kultusminister har givet os, og uagtet dette Referat have vi stillet os velvillige over for Manden og henstillet Sagen til Ministerens Overvejelse. Flere af os og ogsaa til mig som Ordfører har han jo henvendt sig til, og han er jo en yngre og i høj Grad arbejdsdygtig Mand baade legemlig og aandelig. Det var jo ikke vor Sag at begynde at pensionere denne Mand, men da vi havde hørt om denne Mand, at han er særdeles

dygtig til Landbruget, og da vi, som jeg berørte i min første Tale, have gjort saa mange sørgelige Erfaringer om, at Stateu, naar den selv vil drive Landbrug, gerne kommer forfærdelig galt fra det, fordi de Folk, som skulle bestyre det, ikke forstaa sig paa det, har Finansudvalget, da man nu her stod over for en Mand, der var anerkendt som en særdeles dygtig Mand i saa Henseende, ment, at den pæneste og bedste Maade baade for Manden og for Staten vilde være, om vi ved vor Henvi-
 ning kunde bidrage til, at Administrationen tog sig af ham og søgte at faa ham ansat i en anden Plads. Mere har Finansudvalget virkelig foreløbig ikke kunnet gøre. Jeg vil sige til den ærede Kultusminister, at det skulde gøre mig og, jeg er vis paa, hele Finansudvalget meget ondt, om den Omstændighed, at det ærede Medlem for Langeland har fremdraget disse Historier her — det er jo altid godt, naar man skal dømme om en Sag, at høre den fra begge Sider, og vi have jo indtil i Dag kun hørt den fra den ene Side, nemlig gennem den ærede Kultusminister — skulde skade den paagældende Mand. Jeg har den Tillid til den ærede Kultusminister, at hvis der er gjort Manden Uret, vil det være ham en forøget Spore til at søge om muligt at komme ud over det paa en saadan Maade, at Manden ikke skal blive økonomisk fuldstændig ruineret, hvad der kan være Fare for. Det maa jo indrømmes, han i mange Aar har staaet i Statens Tjeneste, og at han i det Fag, han har haft med at gøre, har nydt almindelig Anerkendelse. At han ikke har kunnet komme ud af det med nogle Konduktører og nogle unge Ingeniører her ovre fra Kjøbenhavn, kunne vi Landmænd saamænd godt forstaa; de ere ikke altid saa nemme at komme afsted med, fordi de ikke forstaa sig fuldt ud paa vor Gerning, ligesom vi heller ikke paastaa, at vi fuldt ud forstaa os paa deres. Jeg haaber, som sagt, at denne Debat ikke maa skade Manden, thi det har ingenlunde været Finansudvalgets Hensigt, tværtimod har det været vor Hensigt at gavne ham, og jeg vil sluttelig sige til det ærede Medlem for Langeland, at han gør Finansudvalget Uret, naar han bebrejder det, at det ikke har stillet sig velvilligere, end det har gjort, thi vi have efter de Oplysninger, som have foreligget, ikke kunnet gøre andet.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Styhr): Naar man har at gøre med en saa stor Administration som